

Sygn. akt II Ka 576/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Agata Kowalska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Radosława Romaniuka

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r.

sprawy R. P. (1), J. J. (1) oskarżonych z art. 231§2 kk i inne,

W. S. oskarżonego z art. 271 § 3 kk,

G. W. (1) i M. W. (1) oskarżonych z

art. 305 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez: prokuratora, obrońcę oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i M. W. (1), pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 marca 2017 r. sygn. akt II K 510/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że oskarżonego M. W. (1) oraz na podstawie art. 435 kpk oskarżoną G. W. (1) uniewinnia od popełnienia zarzuconych im czynów;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych R. P. (1) oraz J. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, od R. P. (1) w kwocie 654 zł, zaś od J. J. (1) w kwocie 249 zł;

IV. zwalnia oskarżonego W. S. od opłaty i wydatków za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa;

V. ustala, że w części uniewinniającej wydatki za postępowanie w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 576/17

UZASADNIENIE

R. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 29 czerwca 2009 roku do 5 sierpnia 2009 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jako pracownik samorządu terytorialnego – Wójt Gminy Z., przekroczył swoje uprawnienia w zakresie zasad dokonywania wydatków publicznych określonych w art. 35 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych (Dz.U.2005.249.2104), czym działał na szkodę interesu publicznego w ten sposób, że 29 czerwca 2009 roku zawarł z firmą Usługi Budowlane (...) z siedzibą w Ł. umowę (...) na wykonanie zadania „Modernizacja strażnicy O..S.P. w Z.”, w której strony ustaliły termin realizacji robót na okres od 30.06.2009 r. do 03.08.2009 r. wiedząc, że usługa powyższa została wykonana przed dniem 11 listopada 2006 roku, a następnie polecił K. Ł. – podinspektorowi Wydziału Inwestycji Urzędu Gminy Z. sporządzenie protokołu odbioru robót zgodnie z powyższą umową wskazując, iż ma go podpisać w/w oraz S. B. – zastępca wójta Gminy Z. i P. K. – inspektor Wydziału Inwestycji Urzędu Gminy Z., co też w/w uczynili 5 sierpnia 2009 roku, jak również polecił K. Ł. opisanie na fakturze (...) Nr (...) wystawionej przez firmę Usługi Budowlane (...), że przedmiotowe roboty zostały wykonane zgodnie z powyższą umową, co też w/w uczynił przed dniem 19 sierpnia 2009 roku, **tj. o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;**

II. w dniu 22 października 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), jako pracownik samorządu terytorialnego – Wójt Gminy Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. w kwocie 43 252, 71 zł, przekroczył swoje uprawnienia w zakresie gospodarowania mieniem komunalnym gminy wynikające z art. 30 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U.2001.142.1591 j.t.), czym działał na szkodę interesu publicznego w ten sposób, że zawarł z powyższą Spółką umowę Nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z. – etap II” akceptując zakres robót określonych w kosztorysie stanowiącym integralną część umowy za wynagrodzeniem w kwocie 286 216,83 zł, wiedząc przy tym, że roboty w takim zakresie nie mogą być wykonane, z uwagi na niezrealizowanie w całości etapu I przedmiotowej inwestycji niezbędnego do wykonania jej etapu II w zakresie określonym w powyższej umowie, **tj. o czyn z art. 231 § 2 kk**

J. J. (1) został oskarżony o to, że:

III. w okresie od 22 października do 23 grudnia 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., jako pracownik samorządu terytorialnego – Naczelnik Wydziału Inwestycji Urzędu Gminy w Z., przekroczył swoje uprawnienia w zakresie kierowania i nadzoru nad całokształtem spraw związanych z realizacją inwestycji prowadzonych przez Gminę, określone w zakresie czynności na w/w stanowisku z dnia 02.01.2009 r. Nr (...) czym działał na szkodę interesu publicznego w ten sposób, że podczas negocjacji prowadzonych 22 października 2010 roku dotyczących zadania „Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z. – etap II” zaakceptował przedstawiony przez w/w Spółkę zakres robót oraz zaoferowaną cenę za wykonanie zakresu robót w kwocie 286 219,83 zł wiedząc, że roboty w takim zakresie nie mogą być wykonane, po czym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w protokole ostatecznego odbioru prac budowlanych z 1 grudnia 2010 roku dotyczącym powyższego zadania stwierdzając wykonanie prac budowlanych na kwotę 286 219,83 zł oraz w wystawionej w oparciu o ten protokół fakturze NR (...) z 7 grudnia 2010 roku, potwierdzając prawidłowe wykonanie robót budowlanych zgodnie z przedmiotowym protokołem odbioru oraz umową nr (...), wiedząc przy tym, iż w rzeczywistości prace te wykonano na kwotę niższą o 43 252,71 zł, **tj. o czyn z art. 231 § 2 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk**

W. S. został oskarżony o to, że:

IV. w dniu 1 grudnia 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., jako inspektor nadzoru inwestorskiego przy realizacji zadania

„Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z.” zobowiązany do wykonania tej funkcji na podstawie umowy o dzieło (...)z 26.04.2010 r., będąc uprawniony do wystawienia dokumentu w postaci protokołu ostatecznego odbioru prac budowlanych dotyczących etapu II powyższego zadania, poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że potwierdził w powyższym protokole wykonanie prac budowlanych przez w/w Spółkę na kwotę 286 219,83 zł, wiedząc przy tym, iż w rzeczywistości prace te wykonano na kwotę niższą o 43 252,71 zł z uwagi na niezrealizowanie w całości etapu I przedmiotowego zadania niezbędnego do wykonania etapu II, **tj. o czyn z art. 271 § 3 kk,**

G. W. (1) została oskarżona o to, że:

V. w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 25 czerwca 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 585 000 zł, w związku z przetargiem nieograniczonym na wykonanie robót budowlanych polegających na „Budowie zbiornika retencyjnego w miejscowości R.”, przeprowadzonym przez Wójta Gminy Z. gdzie jedynym kryterium oceny ofert była cena, jako właścicielka Firmy (...) G. W. (1) z siedzibą w Z. weszła w porozumienie z mężem M. W. (1) właścicielem firmy Usługi (...) M. W. (1) z siedzibą w Z., czym działała na szkodę Gminy Z., na rzecz której przetarg był dokonywany w ten sposób, że wspólnie z mężem opracowała oferty w/w firm na wykonanie przedmiotowego zamówienia wskazując na dysponowanie przez nie tym samym parkiem maszynowym oraz częściowo na korzystanie z tych samych osób odpowiedzialnych za realizacja zamówienia, przy czym oferta złożona przez firmę (...) M. W. (1) była określona na kwotę 3 147 000 zł zaś oferta złożona przez (...) G. W. (1) była określona na kwotę 2 562 000 zł i nie zostały do niej dołączone wszystkie dokumenty potwierdzające spełnienie warunków udziału w postępowaniu, a następnie po otwarciu ofert gdy okazało się, że oferta firmy (...) M. W. (1) jest kolejną z najniższą ceną, działając z zamiarem aby oferta jej firmy została odrzucona a została wybrana oferta firmy jej męża, pomimo wezwania nie uzupełniła brakujących dokumentów na skutek czego zamawiający odrzucił ofertę firmy (...) G. W. (1) a wybrał ofertę UTH (...) M. W. (1), **tj. o czyn z art. 305 § 1 kk**

M. W. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 25 czerwca 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 585 000 zł, w związku z przetargiem nieograniczonym na wykonanie robót budowlanych polegających na „Budowie zbiornika retencyjnego w miejscowości R.” przeprowadzonym przez Wójta Gminy Z. gdzie jedynym kryterium oceny ofert była cena, jaką właściciel firmy Usługi (...)” M. W. (1) z siedzibą w Z. wszedł w porozumienie z żoną G. W. (1) właścicielką Firmy (...) G. W. (1) z siedzibą w Z., czym działał na szkodę Gminy Z., na rzecz której przetarg był dokonywany w ten sposób, że wspólnie z żoną opracował oferty w/w firm na wykonanie przedmiotowego zamówienia wskazujące na dysponowanie przez nie tym samym parkiem maszynowym oraz częściowo na korzystanie z tych samych osób odpowiedzialnych za realizacje zamówienia, przy czym oferta złożona przez firmę (...) M. W. (1) była określona na kwotę 3 147 000 zł zaś oferta złożona przez (...) G. W. (1) była określona na kwotę 2 562 000 zł i nie zostały do niej dołączone wszystkie dokumenty potwierdzające spełnienie warunków udziału w postępowaniu, a następnie po otwarciu ofert gdy okazało się, że oferta jego firmy jest kolejną z najniższą ceną, G. W. (1) działając z zamiarem aby jej oferta została odrzucona a została wybrana oferta jej męża, pomimo wezwania nie uzupełniła brakujących dokumentów na skutek czego zamawiający odrzucił ofertę firmy (...) G. W. (1) a wybrał ofertę (...) M. W. (1), **tj. o czyn z art. 305 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 28 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego R. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I a/o uznał za winnego tego, że w okresie od 29 czerwca 2009 roku do 5 sierpnia 2009 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jako pracownik samorządu terytorialnego – Wójt Gminy Z., przekroczył swoje uprawnienia w zakresie zasad dokonywania wydatków publicznych określonych w art. 35 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych (Dz.U.2005.249.2104), czym działał na szkodę interesu publicznego w ten sposób, że 29 czerwca 2009 roku zawarł z firmą Usługi Budowlane (...) z siedzibą w Ł. umowę NR (...) na wykonanie zadania „Modernizacja strażnicy O.S.P. w Z.”, w której strony ustaliły termin realizacji robót na okres od 30.06.2009 r. do

03.08.2009 r. wiedząc, że usługa powyższa została wykonana w nieustalonym bliżej czasie, na pewno przed końcem 2008r., a następnie wykorzystując podległość służbową, polecił K. Ł. – podinspektorowi Wydziału Inwestycji Urzędu Gminy Z. sporządzenie protokołu odbioru robót zgodnie z powyższą umową wskazując, iż ma go podpisać w/w oraz S. B. – zastępcą wójta Gminy Z. i P. K. – inspektor Wydziału Inwestycji Urzędu Gminy Z., co też w/w uczynili 5 sierpnia 2009 roku, jak również polecił K. Ł. opisanie na fakturze (...) Nr (...) wystawionej przez firmę Usługi Budowlane (...), że przedmiotowe roboty zostały wykonane zgodnie z powyższą umową, co też w/w uczynił przed dniem 19 sierpnia 2009 roku, czym oskarżony poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego R. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II a/o uznał za winnego tego, że w dniu 22 października 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), jako pracownik samorządu terytorialnego – Wójt Gminy Z. przekroczył swoje uprawnienia w zakresie gospodarowania mieniem komunalnym gminy wynikające z art. 30 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U.2001.142.1591 j.t.), czym działał na szkodę interesu publicznego, w ten sposób, że zawarł z Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. umowę Nr (...) na wykonanie zadania pod nazwą „Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z. – etap II” akceptując zakres robót określonych w kosztorysie stanowiącym integralną część umowy za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 286 216,83 zł obejmujących wykonanie nawierzchni asfaltowej na powierzchni 5108 m² drogi, wiedząc przy tym, że roboty w takim zakresie nie mogą być wykonane, z uwagi na niezrealizowanie w całości etapu I przedmiotowej inwestycji niezbędnego do wykonania jej etapu II w zakresie określonym w powyższej umowie, a czym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego R. P. (1) jednostkowe kary grzywny połączył i jako łączną wymierzył mu karę grzywny w wysokości 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IV. oskarżonego J. J. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III a/o uznał za winnego tego, że w okresie od 22 października do 23 grudnia 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jako pracownik samorządu terytorialnego – Naczelnik Wydziału Inwestycji Urzędu Gminy w Z., przekroczył swoje uprawnienia w zakresie kierowania i nadzoru nad całokształtem spraw związanych z realizacją inwestycji prowadzonych przez Gminę, określone w zakresie czynności na w/w stanowisku z dnia 02.01.2009 r. Nr (...) czym działał na szkodę interesu publicznego w ten sposób, że podczas negocjacji prowadzonych 22 października 2010 roku dotyczących zadania „Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z. – etap II” zaakceptował przedstawiony przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. zakres robót obejmujących wykonanie nawierzchni asfaltowej na powierzchni 5108 m⁽²⁾ drogi, wiedząc, że roboty w takim zakresie nie mogą być wykonane z uwagi na niezrealizowanie w całości etapu I przedmiotowej inwestycji niezbędnego do wykonania jej etapu II w zakresie określonym w powyższej umowie, a następnie w protokole ostatecznego odbioru prac budowlanych z 1 grudnia 2010 roku dotyczącym powyższego zadania stwierdzając wykonanie prac budowlanych w zakresie w/w metrażu oraz w wystawionej w oparciu o ten protokół fakturze NR (...) z 7 grudnia 2010 roku, potwierdzając prawidłowe wykonanie robót budowlanych zgodnie z przedmiotowym protokołem odbioru oraz umową nr (...), wiedząc przy tym, iż w rzeczywistości prace te wykonano na powierzchni 4210 m⁽²⁾ a więc o 898 m⁽²⁾ mniejszej, czym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 35 (trzydziestu pięciu) złotych;

V. oskarżonego W. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt V a/o uznał za winnego tego, że w dniu 1 grudnia 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...) jako inspektor nadzoru inwestorskiego przy realizacji zadania „Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z.”, zobowiązany do wykonania tej funkcji na podstawie umowy o dzieło (...) z 26.04.2010 r., będąc uprawniony do wystawienia dokumentu w postaci protokołu ostatecznego odbioru prac budowlanych dotyczących etapu II powyższego zadania wykonywanego przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że potwierdził w powyższym protokole wykonanie prac budowlanych przez w/w spółkę w zakresie robót obejmujących wykonanie nawierzchni asfaltowej na powierzchni 5108 m⁽²⁾drogi, wiedząc, iż w rzeczywistości prace te wykonano na powierzchni 4210 m⁽²⁾a więc o 898 m⁽²⁾mniej, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 271 § 1 kk i za to na podstawie art. 271 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

VI. oskarżoną G. W. (1) w ramach czynu zarzucanego jej w pkt VI a/o uznał za winną tego, że w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 25 czerwca 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z przetargiem nieograniczonym na wykonanie robót budowlanych polegających na „Budowie zbiornika retencyjnego w miejscowości R.” przeprowadzonym przez Wójta Gminy Z. gdzie jedynym kryterium oceny ofert była cena, jako właścicielka Firmy (...) G. W. (1) z siedzibą w Z., weszła w porozumienie z mężem M. W. (1) właścicielem firmy Usługi (...) M. W. (1) z siedzibą w Z., czym działała na szkodę Gminy Z., na rzecz której przetarg był dokonywany w ten sposób, że wspólnie z mężem opracowała oferty w/w firm na wykonanie przedmiotowego zamówienia wskazując na dysponowanie przez nie tym samym parkiem maszynowym oraz częściowo na korzystanie z tych samych osób odpowiedzialnych za realizację zamówienia, przy czym oferta złożona przez firmę (...) M. W. (1) była określona na kwotę 3 147 000 zł zaś oferta złożona przez (...) G. W. (1) była określona na kwotę 2 562 000 zł i nie zostały do niej dołączone wszystkie dokumenty potwierdzające spełnienie warunków udziału w postępowaniu, a następnie po otwarciu ofert gdy okazało się, że oferta firmy (...) M. W. (1) jest kolejną z najniższą ceną, działając z zamiarem aby oferta jej firmy została odrzucona a została wybrana oferta firmy jej męża, pomimo wezwania nie uzupełniła brakujących dokumentów na skutek czego zamawiający odrzucił ofertę firmy (...) G. W. (1) a wybrał ofertę (...) Brawo” M. W. (1), który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 305 § 1 kk i za to na podstawie art. 305 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VII. oskarżonego M. W. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VII a/o uznał za winnego tego, w okresie od 2 czerwca 2010 roku do 25 czerwca 2010 roku, w Z., powiatu (...), województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z przetargiem nieograniczonym na wykonanie robót budowlanych polegających na „Budowie zbiornika retencyjnego w miejscowości R.” przeprowadzonym przez Wójta Gminy Z. gdzie jedynym kryterium oceny ofert była cena, jaką właściciel firmy Usługi (...)” M. W. (1) z siedzibą w Z., wszedł w porozumienie z żoną G. W. (1) właścicielką Firmy (...) G. W. (1) z siedzibą w Z., czym działał na szkodę Gminy Z., na rzecz której przetarg był dokonywany w ten sposób, że wspólnie z żoną opracował oferty w/w firm na wykonanie przedmiotowego zamówienia wskazujące na dysponowanie przez nie tym samym parkiem maszynowym oraz częściowo na korzystanie z tych samych osób odpowiedzialnych za realizację zamówienia, przy czym oferta złożona przez firmę (...) M. W. (1) była określona na kwotę 3 147 000 zł zaś oferta złożona przez (...) G. W. (1) była określona na kwotę 2 562 000 zł i nie zostały do niej dołączone wszystkie dokumenty potwierdzające spełnienie warunków udziału w postępowaniu, a następnie po otwarciu ofert gdy okazało się, że oferta jego firmy jest kolejną z najniższą ceną, G. W. (1) działając z zamiarem aby jej oferta została odrzucona a została wybrana oferta jej męża, pomimo wezwania nie uzupełniła brakujących dokumentów na skutek czego zamawiający odrzucił ofertę firmy (...) G. W. (1) a wybrał ofertę (...) M. W. (1), który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 305 § 1 kk i za to na podstawie art. 305 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył

oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VIII. zasądził od oskarżonych R. P. (1), J. J. (1), G. W. (1) i M. W. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego Wójta Gminy Z. kwoty po 399 (trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IX. zasądził od oskarżonego R. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 460,08 (czteryście sześćdziesiąt złotych osiem groszy) tytułem wydatków postępowania związanych z jego udziałem w sprawie;

X. zasądził od oskarżonego J. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 245 (dwieście czterdzieści pięć) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 66,33 (sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści trzy grosze) tytułem wydatków postępowania związanych z jego udziałem w sprawie;

XI. zasądził od oskarżonego W. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 66,33 (sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści trzy grosze) złotych tytułem wydatków postępowania związanych z jego udziałem w sprawie;

XII. zasądził od oskarżonej G. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 66,33 (sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści trzy grosze) złotych tytułem wydatków postępowania związanych z jej udziałem w sprawie;

XIII. zasądził od oskarżonego M. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 66,33 (sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści trzy grosze) złotych tytułem wydatków postępowania związanych z jego udziałem w sprawie.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, prokurator oraz obrońca oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i M. W. (1).

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - Gminy Z. na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. oraz art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych R. P. (1), J. J. (1), W. S., G. W. (1) i M. W. (1) w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia co do orzeczenia środka karnego tj. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 410, 413 § 2 i 424 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania karnego polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy, a także jedynie w szczerkowym zakresie ustosunkowania się w pisemnych motywach uzasadnienia wyroku do wniosku oskarżyciela posiłkowego o zasądzeniu obowiązku naprawienia szkody, a w konsekwencji przyjęciu, iż materiał dowodowy w sprawie nie dostarczył wystarczających dowodów na poniesienie szkody przez oskarżyciela posiłkowego, nie zasądzeniu obligatoryjnego środka karnego wnioskowanego przez oskarżyciela posiłkowego na podstawie art. 46 § 1 k.k. w sytuacji gdy ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przeprowadzona zgodnie z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego winna skutkować uznaniem, iż oskarżyciel posiłkowy poniósł szkodę we wskazanej we wniosku kwocie czego konsekwencją powinno być obligatoryjne zasądzenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych, 2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu, że w sprawie brak okoliczności i dowodów stanowiących podstawę do ustalenia, że Gmina Z. poniosła szkodę w kwocie 585.000 zł oraz 43.252,71 zł choć prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności: dokumentacji przetargowej w tym złożonych przez oskarżonych G. W. i M. W. ofert, zeznań świadka J. G. - co do obowiązku naprawienia szkody w kwocie 585 000 zł, zeznań oskarżonych R. P., J. J. i W. S., umowy, faktury Vat i protokołu ostatecznego odbioru prac budowlanych dotyczących przebudowy ul. (...) w Z., -co do obowiązku

naprawienia szkody w kwocie 43.252,71 zł, pozwalala na przyjęcie, że gmina Z. poniosła szkodę w kwocie 585.000 złotych oraz 43.252,71 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § i 2 k.p.k wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie solidarnie od R. P. (1), J. J. (1) i W. S. kwoty 43.252,71 zł oraz solidarnie od G. W. (1) i M. W. (1) kwoty 585.000,00 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego Gminy Z. tytułem naprawienia wyrządzonej szkody, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia co do orzeczenia środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach został zaskarżony także przez Prokuratora Okręgowego w Siedlcach w zakresie czynu opisanego w pkt II w całości na niekorzyść oskarżonego R. P. (1) i na niekorzyść w zakresie orzeczonej wobec w/w kary łącznej oraz w całości na niekorzyść oskarżonych J. J. (1) i W. S.,

Skarżący zarzucił wyrokowi:

I. obrazę prawa karnego procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 410 kpk polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, oparciu orzeczenia przede wszystkim na bezzasadnie obdarzonych wiarą wyjaśnieniach oskarżonych oraz nadaniu nadmiernej wartości dowodom przemawiającym na ich korzyść, przy jednoczesnym pominięciu dowodów przeciwnych, a w konsekwencji zakwalifikowaniu czynu zarzucanego R. P. (1) w pkt. II aktu oskarżenia z art.231 §1 kk w zb. z art.271 §1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art.12 kk, czynu zarzucanego J. J. (1) z art.231 § 1 kk w zb. z art.271 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art.12 kk oraz czynu zarzucanego W. S. z art.271 §1 kk w sytuacji gdy swobodna a nie dowolna, jak to uczynił Sąd I instancji, ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przeprowadzona zgodnie z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego winna skutkować zakwalifikowaniem czynu zarzucanego R. P. (1) w pkt. II aktu oskarżenia z art.231 §2 kk w zb. z art.271 §3 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art.12 kk, czynu zarzucanego J. J. (1) z art. 231 §2 kk w zb. z art.271 §3 kk w zw. z art.11 §2 kk w zw. z art.12 kk oraz czynu zarzucanego W. S. z art.271 §3 kk ;

II rażąco niewspółmierność orzeczonych kar i zaniechanie orzeczenia środków karnych wobec

- oskarżonego R. P. (1) za czyn opisany w pkt. II aktu oskarżenia poprzez orzeczenie na podstawie art.37a kk samoistnej kary grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 50 zł każda oraz niezastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach samorządu terytorialnego związanych z gospodarowaniem mieniem komunalnym ;

- oskarżonego J. J. (1) poprzez orzeczenie na podstawie art.37a kk samoistnej kary grzywny w wysokości 70 stawek dziennych po 35 zł każda oraz niezastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk w organach samorządu terytorialnego związanych z gospodarowaniem mieniem komunalnym ;

- oskarżonego W. S. poprzez orzeczenie na podstawie art.37a kk samoistnej kary grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 40 zł każda oraz niezastosowanie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowiska inspektora nadzoru inwestorskiego;

podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów wyrażający się w umyślności, sposobie i okolicznościach ich popełnienia, rodzaju i charakterze naruszonego dobra, motywie i celu działania oraz prewencyjny i wychowawczy cel kary, przemawiają za wymierzeniem wobec oskarżonych kar w surowszym wymiarze oraz orzeczenie powyżej wskazanych środków karnych,

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1. rozwiązanie kary łącznej orzeczonej wobec R. P. (1), zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II wyroku z art.231 §2 kk w zb. z art.271 §3 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art.12 kk i wymierzenie oskarżonemu za

ten czyn w zw. z art.4§1 kk kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby, grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 20 zł każda oraz zakazu zajmowania stanowisk w organach samorządu terytorialnego związanych z gospodarowaniem mieniem komunalnym na okres 4 lat, a także wymierzenie łącznej kary grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 25 zł każda,

2. zakwalifikowanie czynu przypisanego J. J. (1) z art.231 §2 kk w zb. z art. 271 §3 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art.12 kk i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn w zw. z art.4§1 kk kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 20 zł każda oraz zakazu zajmowania stanowisk w organach samorządu terytorialnego związanych z gospodarowaniem mieniem komunalnym na okres 2 lat,

3. zakwalifikowanie czynu przypisanego W. S. z art.271 §3 kk i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn w zw. z art.4§1 kk kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda oraz zakazu zajmowania stanowiska inspektora nadzoru inwestorskiego na okres 2 lat.

Obrońca oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) oraz M. W. (1) na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej w/w oskarżonych. Wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:

a. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. - poprzez wadliwą i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również nierozważenie całokształtu przedstawionego materiału dowodowego, w szczególności poprzez:

i. błędne uznanie, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona zarzucanych im czynów zabronionych, podczas gdy prawidłowa, pogłębiona analiza stanu faktycznego i merytoryczna ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi wprost do wniosków odmiennych,

ii. odmowę obdarzenia walorem wiarygodności zeznań oskarżonych w tym zakresie, w jakim nie przyznają się oni do zarzucanych im czynów, a które to zeznania są wewnętrznie i wzajemnie spójne oraz zgodne, a przedstawiony przez nich obraz sytuacji logiczny i prawdopodobny,

iii. nieobiektywną ocenę wiarygodności i osobowości oskarżonego R. P. (1) opartą na spostrzeżeniach dotyczących jego zachowania w warunkach nietypowych, w których jest on osobą oskarżoną, a więc gdy logicznym jest, że może on wykazywać silne emocje i wzburzenie w toku postępowania, a które to odczucia nie powinny wpływać na negatywną ocenę prawdziwości jego merytorycznych zeznań w sprawie,

iv. pominięcie faktu, iż rozliczenie remontu w straźnicy OSP w Z. przez straż stanowiło formę korzystniejszą dla gminy oraz straży z uwagi na możliwość szybszego zawarcia umowy bez procedury przetargowej oraz odliczenie VAT, co pozwalało na sprawne wykonanie robót, a co było istotne z uwagi na propozycję firmy (...) odnośnie wynajmu przedmiotowych pomieszczeń,

v. nieuprawnione wnioskowanie, iż z treści zeznań S. B. wynika rzekomo negatywna ocena metodyki pracy R. P. (1) jako osoby chaotycznej i podejmującej nieformalne decyzje, podczas gdy wniosek ten jest nieuprawniony i nie wynika wprost z zeznań świadka, a stanowi wyraz dowolnej i nielogicznej oceny tegoż dowodu,

vi. uznaniem za wiarygodne zeznań świadków P. K. oraz K. Ł. odnoszących się do osoby oskarżonego P. podczas gdy są one wewnętrznie i zewnętrznie niespójne i sprzeczne z pozostałymi dowodami sprawie, a które to zeznania winny być ocenione ze szczególną ostrożnością z uwagi na stopień zaangażowania świadka w sprawę i możliwość minimalizowania swojej odpowiedzialności poprzez obciążanie oskarżonych,

b. art. 5 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego poważnych wątpliwości powstałych w toku analizy materiału dowodowego sprawy i nieuprawnione założenie że:

i. oskarżony M. W. (1) działał w porozumieniu z G. W. (3), podczas gdy z materiału dowodowego w sprawie nie wynika, jakoby oskarżony podejmował jakiegokolwiek działania celem utrudnienia przetargu - wręcz przeciwnie, złożył on prawidłową i kompletną ofertę, natomiast działania G. W. (3) nie mogą być bez żadnych wątpliwości przypisane jemu jako objęte treścią rzekomego porozumienia, którego istnienia zarówno oskarżony, jak i składająca w toku postępowania wyjaśnienia oskarżona nie potwierdzili,

ii. nieustalenie, z czego wynikały rozbieżności cenowe w ofertach zaproponowanych przez G. W. (3) i M. W. (1) i założenie, że różnice te nie były merytorycznie uzasadnione, pomimo braku dostatecznej analizy tej okoliczności,

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, będący konsekwencją obrazu przepisów postępowania, w postaci:

a. błędnego przyjęcia, iż w momencie negocjacji oraz zawierania umowy na wykonanie drugiego etapu inwestycji P. dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z. - etap II było pewnym, iż rozmowy z małżeństwem J. nie zakończą się nabyciem gruntów pod drogę, podczas gdy z zeznań świadków wynika, że w przedmiotowej sytuacji była szansa na porozumienie i skuteczne wykonanie całości robót, co uzasadniało działania podjęte przez oskarżonego P.,

b. nieuwzględnienie faktu, iż zawarta na potrzeby inwestycji Przebudowa dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z. - etap II umowa była umową ryczałtową, a tym samym wynagrodzenie przewidziane dla wykonawcy było wynagrodzeniem niezależnym od zakresu wykonanych prac, zaś wynagrodzenie zaproponowane przez PRD „Regionalne Drogi (...)sp. z o.o było wynagrodzeniem niższym niż proponowane uprzednio za m2 drogi,

c. błędne ustalenie, iż R. P. (1) działał na szkodę gminy Z. udzielając - PRD „Regionalne Drogi(...)” sp. z o.o. zamówienia na wykonanie drogi w mniejszym zakresie, podczas gdy:

i. wykonawca - (...) sp. z o.o. proponował uprzednio wyższą kwotę za m2 drogi za wykonanie przedmiotowego zlecenia, zaś obniżenie jej do wysokości kwoty proponowanej przez pierwotnego zwycięzcę postępowania o udzielenie zamówienia publicznego było efektem skutecznych negocjacji oskarżonego R. P. (1) oraz dobrych stosunków między gminą a wykonawcą,

ii. szkoda po stronie gminy Z. nie miała możliwości wystąpić z uwagi na zawarcie porozumienia z (...) sp. z o.o., z dnia 22 listopada 2010 r., na mocy którego w ramach wynagrodzenia wypłaconego za budowę ulic (...) miała zostać wykonana inna droga w obrębie gminy,

d. nieuprawnione przyjęcie, iż oskarżeni R. P. (1) oraz J. J. (1) działali umyślnie, tj. z zamiarem wyrządzenia szkody gminie Z., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż:

i. kierowali się oni chęcią jak najszybszego zakończenia robót na ulicach (...), gdyż ich dotychczasowy stan zagrażał bezpośrednio życiu i zdrowiu mieszkańców,

ii. mieli oni uzasadnione podstawy, by uznać, że przyjęte ustalenia w żaden sposób nie naruszają interesów majątkowych gminy Z., gdyż zaproponowana przez (...) sp. z o.o kwota była kwotą wynegocjowaną, niższą niż proponowana uprzednio, zaś strony przypuszczały, że umowę uda się zrealizować w określonym w niej zakresie,

iii. podjęte zostały dodatkowe działania w chwili, w której okazało się, że finalna liczba m2 będzie niższa niż wskazana w umowie, które miały na celu wykonanie przez (...) sp. z o.o dodatkowej inwestycji w ramach tego samego wynagrodzenia,

e. nieuprawnione przyjęcie, że wpisy w dzienniku budowy dokonane w roku 2009 przez Z. B. są niewiarygodne z uwagi na interes świadka w wykazaniu, że roboty w straźnicy OSP wykonywane były w roku 2009, podczas gdy jest

to twierdzenie nieuprawnione, a fakt wykonywania robót poprawkowych również w roku 2009 potwierdzają inne dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonego R. P. (1), który wskazuje, że w strażnicy występowały przecieki przy oknach i zostało wadliwie połączone centralne ogrzewanie, a które to usterki zostały poprawione w zimie 2009 roku,

f. błędne uznanie, iż M. W. (1) oraz G. W. (3) działali w porozumieniu, podczas gdy materiał dowodowy sprawy nie potwierdza takiego założenia,

g. nieuzasadnione stwierdzenie, iż to działanie M. W. (1) stało się przyczyną złożenia sprzeciwu przez uczestnika A. M. (1), a co w konsekwencji doprowadziło do utrudnienia postępowania, podczas gdy sprzeciw ten został oceniony jako niezasadny i był działaniem zewnętrznym, niezależnym, a zatem oskarżony nie może ponosić za nie odpowiedzialności,

W związku z powyższym - na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i M. W. (1) poparł złożoną apelację i wnioski w niej zawarte. Wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i apelacji prokuratora. Prokurator poparł apelację Prokuratora Okręgowego w Siedlcach i zawarte w niej wnioski, przyłączył się do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonych. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poparł własną apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł o zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, przyłączył się do apelacji prokuratora, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i M. W. (1).

Sąd Okręgowy w Siedlcach, zważył co następuje:

Zasadna okazała się apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i M. W. (1) w części, w której skarżący wniósł o uniewinnienie od zarzucanego czynu oskarżonego M. W. (1). W pozostałej części apelacja ta, jak też apelacje wniesione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz Prokuratora są niezasadne i na uwzględnienie nie zasługiwały.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego M. W. (1) w części dotyczącej tego oskarżonego stwierdzić należy, że wniosek o jego uniewinnienie jest zasadny, jednak z przyczyn innych, niż podniesione w złożonym środku odwoławczym. Wbrew przytoczonym tam wywodom, fakt wejścia M. W. (1) w porozumienie z G. W. (1) w toku przetargu zorganizowanego przez Gminę Z. na budowę zbiornika retencyjnego w miejscowości R. nie budzi wątpliwości. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza zachowania oskarżonej G. W. (1) w powiązaniu z ustalonymi w sprawie okolicznościami jest prawidłowa. Sekwencja zdarzeń, fakt złożenia przez wyżej wymienioną ofertę dotkniętej brakami formalnymi, nieuzupełnienie tej oferty po ogłoszeniu wyników przetargu oraz powiązania rodzinne i zawodowe pomiędzy nią, a M. W. (1) i prowadzoną przez niego firmą, pozwalają na stwierdzenie, że oskarżeni działali w porozumieniu, a celem ich działania było wpłynięcie na procedurę przetargową poprzez uzyskanie jak najlepszego wyniku przetargu. Brak jest jakichkolwiek innych racjonalnych powodów, dla których G. W. (1) w sytuacji wygrania przetargu z uwagi na zaoferowanie najkorzystniejszej ceny, rezygnuje z zawarcia umowy, nie uzupełniając w sposób świadomy braków formalnych i tracąc przy tym wpłacone wadium.

Ustalenie powyższe jest jednak niewystarczające do przyjęcia, iż swoim działaniem oskarżony M. W. (1), jak też znajdująca się w tej samej sytuacji procesowej G. W. (1) popełnili przestępstwo z art. 305 § 1 kk. Przepis ten penalizuje bowiem zachowania polegające m.in. na wejściu w porozumienie z inną osobą, które stanowi realne i bezpośrednie zagrożenie dla interesów majątkowych właściciela mienia lub instytucji, na rzecz której przetarg jest organizowany. Z tego powodu odróżnić należy zмовę przetargową, charakteryzującą się działaniami o charakterze czysto konkurencyjnym, od porozumienia mającego charakter przestępstwa. Samo wejście w porozumienie nie stanowi zatem jeszcze realizacji znamion przestępstwa z art. 305 § 1 kk. Musi ono stanowić realne i bezpośrednie zagrożenie dla właściciela mienia lub instytucji, na rzecz której przetarg jest organizowany. Nie ma przy tym znaczenia,

czy szkoda rzeczywiście wystąpiła i wystarczające jest zagrożenie jej wystąpieniem (wyrok Sądu Najwyższego z 17 października 2006 r., WA 28/06, wyrok Sadu Najwyższego z 14 stycznia 1999 r., V KKN 671/98). Ustalić więc należy, jaki wpływ miały ujawnione nieprawidłowości uczestników przetargu działających w porozumieniu na dalszy przebieg przetargu i wynik postępowania przetargowego, a w związku z tym, czy było to działanie na szkodę organizatora przetargu czy też jedynie działanie o charakterze konkurencyjnym.

W przedmiotowej sprawie należy uwzględnić, że po nieuzupełnieniu braków formalnych przez G. W. (1) i odrzuceniu złożonej przez nią oferty, wybrana została następną w kolejności oferta złożona przez firmę (...). Organizator przetargu nie dopatrzył się w działaniu oferentów żadnych nieprawidłowości, które mogłyby wpływać na przebieg postępowania lub zakłócać procedurę przetargową. Gmina Z. podpisała z firmą (...) umowę, która następnie została zrealizowana. Inwestycja została wykonana w terminie. W związku z działaniem oskarżonych Gmina Z. nie poniosła żadnych wymiernych strat i nie została narażona na szkodę w postaci chociażby konieczności poniesienia dodatkowych kosztów związanych z realizacją inwestycji, utrudnień w jej realizacji czy też opóźnienia w terminie jej wykonania. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że organizator przetargu – Gmina Z. doznał uszczerbku w jakichkolwiek prawnie chronionych interesach i aby jej interes majątkowy został faktycznie zagrożony.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy uznał, że oskarżeni M. W. (1) i G. W. (1) nie wyczerpali swoim działaniem znamion występku z art. 305 § 1kk i z tych względów uniewinnił ich od popełnienia zarzuconych im czynów. Rozstrzygnięcie w odniesieniu do G. W. (1), która nie zaskarżyła wyroku skazującego wydanego przez Sąd Rejonowy w Siedlcach, oparto o przepis art. 435 § 1 kpk. O zmianie wyroku i uniewinnieniu jej od popełnienia zarzuconego jej czynu zadecydowały bowiem te same względy, co w odniesieniu do współoskarżonego M. W. (1).

Apelacja obrońcy oskarżonych M. W. (1), R. P. (1) i J. J. (1) w pozostałym zakresie, w odniesieniu do oskarżonych R. P. i J. J. jest niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Chybione są podniesione przez skarżącego obrońcę zarzuty apelacyjne o błędnych ustaleniach faktycznych i obrazie przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, które zdaniem skarżącego doprowadziły do bezzasadnego przyjęcia, iż zachowanie oskarżonych R. P. (1) i J. J. (1) wyczerpuje znamiona zarzuconych im czynów. Konfrontując podniesione zarzuty z przebiegiem postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, iż żaden z tych zarzutów nie znalazł potwierdzenia. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów i jako takie pozostają pod ochroną art. 7 kpk. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach rozstrzygnięcia jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie. Wywiedzione przez Sąd Rejonowy wnioski zostały poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Sąd I instancji analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Ocena wyjaśnień złożonych w sprawie przez oskarżonego R. P. (1) została dokonana przez Sąd orzekający w sposób obiektywny, w konfrontacji z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, nie zaś jedynie przez pryzmat jego osobowości, czy też zachowania w trakcie procesu, jak sugeruje obrońca w złożonej apelacji. Wyjaśnienia te, w części dotyczącej umowy zawartej na wykonanie przez firmę (...) remontu straźnicy OSP w Z. z terminem realizacji robót od 30 czerwca 2009 r. do 3 sierpnia 2009 r., jak też sporządzonego wówczas protokołu odbioru robót i wystawionych faktur VAT pozostają w oczywistej sprzeczności z dokumentami dołączonymi do akt sprawy oraz zeznaniami przesłuchanych na te okoliczności świadków. W świetle prawidłowo ocenionego przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego bezspornym jest, że firma (...) we wskazanym wyżej terminie nie wykonywała remontu w straźnicy OSP w Z., zaś prace remontowe opisane w tych dokumentach zostały wykonane przez tę firmę wcześniej, jak ustalono do końca 2008 r. Okoliczność tą przyznał w jednych ze swoich wyjaśnień sam oskarżony R. P. (1) (k.1494). Z zeznań A. M. (2), M. M., P. P. (3) i D. M. wynika zaś ponadto, że wójt R. P. (1) zaproponował, aby OSP zapłaciła za zaległe prace Z. B. w ramach rozliczenia z gminą za zakup samochodu strażackiego, co miało być korzystne z uwagi na możliwość odliczenia podatku VAT. Zatem, wbrew zarzutom podniesionym w środku odwoławczym

złożonym przez obrońcę oskarżonych, Sąd I instancji uwzględnił tę okoliczność czyniąc ustalenia faktyczne. Nie miało to jednak znaczenia dla zakresu odpowiedzialności oskarżonego R. P. (1) w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt I zaskarżonego wyroku. Bezsprzeczne jest, że podpisana przez R. P. (1) umowa NR (...) dotyczyła robót wykonanych w terminie wcześniejszym, niż wskazano w jej treści. Następnie, w formie polecenia służbowego, jako zwierzchnik K. Ł. i P. K. polecił on im sporządzenie i podpisanie protokołu odbioru prac niewykonanych we wskazanym terminie oraz opisanie merytoryczne faktur VAT, w których poświadczono nieprawdę. W związku z tym fakt, iż zapłata przez OSP kwoty 65.000 złotych na rzecz firmy (...) była korzystniejsza niż przekazanie takiej kwoty na rzecz Gminy Z. na zakup samochodu strażackiego, nie ma znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego za czyn z art. 271 § 1 kk, skierowany przeciwko wiarygodności dokumentów, jak też czyn z art. 231 § 1 kk. Przypisane oskarżonemu R. P. (1) działanie na szkodę interesu publicznego związane było bowiem w tym przypadku z przekroczeniem uprawnień i naruszeniem przepisów dotyczących wiarygodności i rzetelności dokumentów publicznych, a tym samym godzenie w prawidłowe funkcjonowanie instytucji samorządu terytorialnego, jak też zaufanie do tej instytucji i wystawianych przez nią dokumentów. Nadmienić należy, że oskarżonym nie przypisano działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Niezasadny jest także zarzut sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonych dotyczący błędnej i nieobiektywnej oceny zeznań złożonych przez świadków P. K. i K. Ł.. Skarżący wskazując, że zeznania tych świadków są wewnętrznie i zewnętrznie niespójne i sprzeczne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, nie wskazał czego dotyczy ta niespójność i w jakiej części zeznania te są sprzeczne oraz jakie dowody im przeczą. Analiza akt sprawy oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd orzekający ocenił zeznania świadków w sposób wnikliwy i prawidłowy. Dokonując tej oceny, miał możliwość bezpośredniego kontaktu z przesłuchiwanymi osobami, co przy ustalaniu intencji, którymi kierowali się podpisując przedmiotowe dokumenty, w powiązaniu z ujawnioną postawą oskarżonego, jego zachowaniem, stosunkiem do współpracowników, pozwoliło Sądowi Rejonowemu wysnuć obiektywny wniosek co do prawdziwości depozycji wskazanych wyżej świadków. Ich zeznania, wbrew podniesionym zarzutom słusznie oceniono jako wzajemnie zgodne i w przeważającej części zasługujące na wiarę. Nie wszystkie stwierdzenia P. K. i K. Ł. spotkały się z aprobatą Sądu Rejonowego, co dodatkowo świadczy o ich wnikliwej ocenie.

Chybione są zdaniem Sądu odwoławczego zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonych R. P. (1) i J. J. (1) dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie czynów przypisanych im w związku z realizacją II etapu przebudowy dróg gminnych ulicy (...) w miejscowości Z.. Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, iż w momencie zawierania umowy na wykonanie powyższej inwestycji z (...) Drogi (...) wiadomym było, że negocjacje z małżonkami J. nie zakończą się nabyciem od nich części gruntu pod budowę drogi. Wskazuje na to chociażby uchwała Rady Gminy Z. podjęta w tej kwestii 2 sierpnia 2010 r. (k.1140-1143). Wbrew podniesionym zarzutom, w sprawie ustalono, że wynagrodzenie należne (...) Drogi (...), zgodnie z zawartą umową miało charakter ryczałtowy, a celem negocjacji podjętych z tą firmą była chęć jak najszybszego wykonania nawierzchni drogi z uwagi na zbliżającą się zimę i zagrożenie dla życia i zdrowia mieszkańców. Sąd I instancji uwzględnił też, że w zamian za niewykonany odcinek nawierzchni, (...) Drogi (...) zobowiązały się wykonać nieodpłatnie nawierzchnię na podobnym odcinku ul. (...) w Z.. Te wszystkie ustalenia doprowadziły słusznie Sąd Rejonowy do wniosku, że celem działania oskarżonych nie była chęć przysporzenia majątkowego na rzecz (...) Drogi (...). W kontekście jednak niewątpliwego przyjęcia, że w trakcie realizacji inwestycji doszło do poświadczania przez oskarżonych nieprawdy w wystawianych dokumentach, wskazane wyżej motywacje ich działania mogły zostać uwzględnione jedynie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego im czynu oraz wymiarze kary. Nie powodują one natomiast, jak chciałby tego skarżący obrońca, że nie można przypisać im sprawstwa w zakresie występkę z art. 271 § 1 kk w zb. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 231 § 1 kk polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego poprzez przekroczenie uprawnień bądź niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego. Oznacza to, że zachowanie sprawcy stwarza stan zagrożenia dla dobra prawnego ze sfery publicznej lub prywatnej. Słusznie przyjmuje się, że interes publiczny lub prywatny, na którego szkodę działa funkcjonariusz publiczny realizujący znamiona czynu zabronionego z art. 231 § 1 kk musi być rozumiany w znaczeniu interesu wynikającego z prawa materialnego, a nie dotyczącego samej właściwej procedury. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy przyjął, iż

poświadczenie przez oskarżonych, będących niewątpliwie funkcjonariuszami publicznymi nieprawdy w dokumentach potwierdzających wykonanie inwestycji przez (...) Drogi (...), stanowiło jednocześnie przekroczenie przysługujących im uprawnień i działanie na szkodę interesu publicznego. Przepis art. 231 § 1 kk chroni prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządu terytorialnego i związany z tym autorytet władzy publicznej. Zaufanie publiczne do samorządowych organów władzy, rzetelności sporządzanych przez te organy dokumentów ma znaczenie dla oceny sprawności ich funkcjonowania i budowania zaufania do państwa i jego struktur. Przyjąć w związku z tym należy, że narażenie autorytetu organu władzy samorządowej na utratę zaufania, w zakresie rzetelności wykonywanych obowiązków, spełnia kryterium działania na szkodę interesu publicznego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, prawidłowo oceniony przez Sąd meriti materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżeni R. P. (1) i J. J. (1) mieli świadomość zarówno tego, że poświadczają nieprawdziwe okoliczności w odniesieniu do zakresu wykonanej inwestycji, jak też że okoliczność ta ma znaczenie prawne i stanowi działanie zagrażające interesowi publicznemu.

Odnosząc się do apelacji złożonej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że z uwagi na uniewinnienie oskarżonych M. W. (1) i G. W. (1) od popełnienia zarzuconych im przestępstw, bezzasadna jest apelacja w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia co do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody przez tych oskarżonych.

Sąd uznał za niezasadne zarzuty sformułowane przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dotyczące naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 4, 7, 410, 413 § 2 i 424 § 1 pkt 1 kpk, które zdaniem skarżącego doprowadziły do bezzasadnego nie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i W. S. na rzecz Gminy Z.. Zdaniem Sądu odwoławczego pierwszoinstancyjna ocena zgromadzonych dowodów jest szczegółowa, zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury logicznej, a zatem nie narusza art. 7 kpk. Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał w sporządzonym uzasadnieniu na jakich w tym zakresie oparł się dowodach i z dlaczego obdarzył je wiarą, jak też z jakiego powodu odrzucił dowody przeciwne.

Brak rozstrzygnięcia w zakresie obowiązku naprawienia szkody jest konsekwencją ustalenia przez Sąd Rejonowy, iż działanie oskarżonych nie zostało podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Przedsiębiorstwo (...). Błędne jest przy tym powoływanie się przez skarżącego na fakt, iż oskarżonym przypisano działanie na szkodę interesu publicznego, co zdaniem apelującego pełnomocnika miałoby uzasadniać obowiązek uwzględnienia wniosku o zasądzenie odszkodowania. Warunkiem orzeczenia środka karnego na podstawie art. 46 § 1 kk jest nie tylko skazanie oskarżonego oraz złożenie stosownego wniosku przez pokrzywdzonego lub inną osobę uprawnioną, ale także ustalenie, że przestępstwem tym została wyrządzona szkoda i szkoda ta istnieje w chwili orzekania. Oskarżeni R. P. (1) i J. J. (1) zostali skazani za czyny z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zaś W. S. za czyn z art. 271 § 1 kk. W sprawie nie ustalono więc, aby w wyniku działania oskarżonych Gmina Z. poniosła jakąkolwiek szkodę majątkową. Nie można przyjąć, jak postuluje skarżący, iż działanie na szkodę interesu publicznego, przypisane oskarżonym R. P. (1) i J. J. (1), jest równoznaczne z wyrządzeniem Gminie Z. realnej szkody majątkowej.

Reasumując powyższe, zarzuty obrazy przepisów w formie określonej przez skarżącego w pkt I apelacji są całkowicie chybione.

Bezzasadność zarzutów obrazy prawa procesowego sformułowanych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, czyni niezasadnym także wywiedziony przez niego w pkt II apelacji wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, który miałby być następstwem uchybień w zakresie postępowania dowodowego oraz wadliwej i sprzecznej z wymogami płynącymi z art. 7 kpk oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, jeżeli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Apelującego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15, Legalis Numer 1337292). Sąd Najwyższy w swoich judykatach wielokrotnie podkreślał, iż jeżeli we wniosku Sąd I instancji nie można znaleźć luk, nielogiczności i sprzeczności z zasadami

wiedzy i życiowego doświadczenia, to ustalenia takie nie mogą być skutecznie kwestionowane (por. postanowienie SN z dnia 01 czerwca 2016 r., sygn. IV KK 169/16, Legalis Numer 1482691).

Za niezasadne Sąd odwoławczy uznał także zarzuty podniesione w apelacji złożonej przez Prokuratora Okręgowego w Siedlcach. Jak już wyżej zaznaczono, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w procedowaniu Sądu I instancji uchybień o charakterze proceduralnym, w tym tych podniesionych przez oskarżyciela publicznego. Sąd Rejonowy wyjaśnienia oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i W. S. oceniał w powiązaniu z pozostałymi, zgromadzonymi w sprawie dowodami, tak o charakterze osobowym, jak też dołączonymi do akt sprawy dokumentami dotyczącymi realizacji inwestycji polegającej na przebudowie dróg gminnych ulicy (...) w Z. i żadnych dowodów nie pominął. Ocena ta jest zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania i nie jest oceną dowolną.

Wbrew argumentom przytoczonym w treści apelacji prokuratora, Sąd Rejonowy ustalił, że w momencie zawierania umowy z Przedsiębiorstwem (...) R. P. (1) wiedział, że wykonanie nawierzchni na odcinku (...) nie będzie możliwe. Z tego też m.in. względu uznał go za winnego poświadczenia nieprawdy, poprzez zaakceptowanie zakresu robót określonych w kosztorysie stanowiącym integralną część umowy zawartej ze spółką (...). Także pozostałe opisane przez skarżącego ustalenia faktyczne są zgodne z tymi, które Sąd Rejonowy przyjął za podstawę wydanego rozstrzygnięcia. Treść apelacji wskazuje, że skarżący opierając się na tych samych ustaleniach faktycznych polemizuje z ich oceną dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie celu działania oskarżonych, przedstawiając własną interpretację zdarzeń i nie wskazując, jakich błędów natury logicznej dopuścił się Sąd orzekający ustalając, iż celem działania oskarżonych nie było osiągnięcie korzyści majątkowej przez (...) Drogi (...). Zaakcentowany przez Prokuratora fakt rzekomego zwlekania przez Wójta Gminy Z. z wypowiedzeniem umowy firmie (...), w sytuacji gdy firma ta sama odmówiła wykonania nawierzchni drogi i odstąpiła od umowy, uwzględniając, że umowa zawarta następnie z (...) Drogi (...) opiewała na taką samą kwotę, jak poprzednia podpisana z firmą (...), w żaden sposób nie świadczy o zamiarze przysporzenia majątkowego firmie (...). Sąd Rejonowy słusznie podkreślił, iż (...) Drogi (...) biorąc udział w przetargu zorganizowanym na wykonanie przedmiotowej inwestycji zaproponowało początkowo cenę o 92.882,97 zł wyższą od tej, za którą zgodziło się wykonać nawierzchnię w wyniku realizacji zamówienia z wolnej ręki po negocjacjach przeprowadzonych z dyrektorem przedsiębiorstwa przez Wójta Gminy R. P. (1). Była to kwota, za którą inwestycja ta miała być wykonana przez podmiot, który wygrał pierwotnie zorganizowany przetarg – firmę (...) Sp. z o. o. Zaznaczyć także należy, że uzgodnione wynagrodzenie miało charakter ryczałtowy. Także sposób wyłonienia wykonawcy nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Okoliczności, w których do tego doszło nie są w sprawie kwestionowane i brak jest podstaw do przyjęcia, że celem podjętych negocjacji i podpisania umowy na wykonanie nawierzchni ulic (...) przez (...) Drogi (...) było osiągnięcie jakiegokolwiek korzyści majątkowej przez to Przedsiębiorstwo. O słuszności rozumowania Sądu I Instancji świadczy też deklaracja wykonawcy, iż w zamian za niewykonanie odcinka 898 m² nawierzchni gotowi są wykonać nieodpłatnie nawierzchnię asfaltową na ul. (...) w Z. i umowa, która została podpisana w tym zakresie. Skarżący kwestionując ustalenia Sądu, iż podpisanie umowy z (...) Drogi (...) spowodowane było potrzebą szybkiej realizacji inwestycji w roku wyborczym z uwagi na zbliżającą się zimą, oraz zniwelowaniem stanu zagrożenia dla życia i zdrowia mieszkańców i uczestników ruchu drogowego, nie przedstawił żadnych racjonalnych argumentów pozwalających na przyjęcie, że oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wykonawcę inwestycji.

W związku z bezzasadnością zarzutów dotyczących przyjęcia, aby oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie zasługiwał na uwzględnienie także podniesiony przez oskarżyciela publicznego zarzut z art. 438 pkt 4 kpk, dotyczący niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym R. P. (1), J. J. (1) oraz W. S..

Z analizy materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym motywów zaskarżonego wyroku wynika, iż samoistna kara grzywny orzeczona wobec R. P. (1) w łącznym wymiarze 130 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka, wobec J. J. (1) w wymiarze 70 stawek dziennych po 35 złotych stawka oraz wobec W. S. w wymiarze 60 stawek dziennych po 40 złotych każda stawka nie noszą cech rażącej niewspółmierności, a tylko w takiej sytuacji jej wymiar mógłby zostać ad quem skorygowany.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznego

niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213).

W uznaniu Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk, z sytuacją rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Sąd Rejonowy właściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości czynów, uwzględnił dotychczasową niekaralność oskarżonych, ustabilizowany sposób życia oraz dobrą opinię. Ponadto wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynów, motywy, którymi kierowali się oskarżeni, jak też skutki podjętych przez nich działań. W takiej sytuacji wymierzenie im kar grzywny we wskazanym wyżej rozmiarze uznać należy za sprawiedliwe i adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów i stopnia ich winy. Fakt, że oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzuconych im czynów, nie może być traktowany jako okoliczność obciążająca, przemawiająca za ostrzejszą reakcją karną w postaci wymierzenia im kar pozbawienia wolności, gdyż na niekorzyść sprawy nie mogą działać te okoliczności, które mieszczą się w zakresie prawa do obrony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 1982 r., III KR 107/82, LEX nr 21942, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 24 czerwca 2008 r., II AKa 41/08, LEX nr 447047), wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 7 lutego 2013 r., II AKa 302/12, Lex nr 1271893).

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy słusznie uznał, że konieczną i jednocześnie wystarczającą dla osiągnięcia swoich celów w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej oraz uwzględniającą możliwości i perspektywy wychowawczego i motywacyjnego oddziaływania będzie kara grzywny w wymiarze orzeczonym w wyroku.

Sąd odwoławczy nie znalazł też podstaw do uwzględnienia apelacji Prokuratora w części dotyczącej nieorzeczenia wobec oskarżonych środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk i zmiany wyroku w tym zakresie.

Wskazany wyżej środek karny spełnia przede wszystkim funkcję zabezpieczającą, o czym świadczy przesłanka jego stosowania polegająca na ustaleniu, że dalsze zajmowanie stanowiska przez sprawcę zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. W podobny sposób potraktować należy przesłankę związaną z nadużyciem przy popełnieniu przestępstwa zajmowanego stanowiska lub wykonywanego zawodu, gdyż takie ustalenie oznacza zwykle podejrzenie, że sprawca może też w przyszłości dopuścić się podobnego czynu, a więc stwarzać zagrożenie dla prawnie chronionych dóbr. Zdaniem Sądu Okręgowego to, iż zgodnie z zamysłem ustawodawcy orzeczenie o środku karnym z art. 41 § 1 kk nie jest obligatoryjne, lecz fakultatywne powoduje, iż przesłanki przemawiające za rozstrzygnięciem w tej części winny być każdorazowo rozpatrywane przez Sąd ferujący wyrok nie abstrakcyjnie, lecz in concreto w odniesieniu do realiów rozpoznawanej sprawy. Nie bez znaczenia pozostaje również kwestia ewentualnego przewyższania dolegliwości środków karnych w stosunku do kary zasadniczej.

Oceniając sytuację procesową oskarżonych R. P. (1), J. J. (1) i W. S. przez pryzmat wyżej wskazanych warunków, w tym celowości orzeczenia ewentualnego środka karnego z art., 41 § 1 kk, przyjąć należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił okoliczności związane z przypisanymi im czynami, ich charakter, skutki ich działania, jak też właściwości osobiste oskarżonych i uznał, że orzeczenie tego środka karnego nie jest konieczne celem ochrony określonych dóbr prawnych przed ich ponownym naruszeniem przez oskarżonych.

W związku z powyższym brak było podstaw do zmiany rozstrzygnięcia w powyższej części.

Z tych względów, na podstawie art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk oraz art. 634 kpk i art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.).